

ens Præmie for alle uden Hensyn til Formue eller Velstand. Jeg tror ikke, at man skal se det i det Lys, at det er en Kopskat, thi jeg tror, at dette Ord kaster et andet Skær over hele Forslaget, end det fortjener. Det er en Forsikringspræmie, det her drejer sig om, og vil man gøre gældende, at den ikke bør være ens for alle, er det noget, som jeg ikke principielt skal være imod, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar man finder det uberettiget, at en saadan Skat, som man kalder det, eller en saadan Præmie ogsaa skal udredes af dem, som intet faa, naar de komme til Skade, synes jeg ikke, at denne Indvending er rammende. Det er i Virkeligheden saaledes, at Forslaget ikke udlukker nogen som helst fra Forsikring, det stiller blot den Betingelse for at faa Forsikringsbeløbene udbetalt, at den vedkommende i det Øjeblik, Ulykken indtræder, skal være til en vis Grad ubemidlet. Det har været min Tanke, da jeg formede denne Bestemmelse, at Forsikringen dog kom os alle til Gode. Jeg har ment, at ingen af os, eller i hvert Fald meget faa af os, sidde i en i den Grad grundfæstet Velstand — jeg gør det ikke selv — at vi jo kunne komme i det Tilfælde, efter en uforudset Ulykke, at enten vi selv eller, hvis Ulykkestilfældet har Døden til Følge, vore efterlevende kunde trænge til et saadant Beløb, som der her vilde blive Tale om. Jeg mener, at den Ret, som Lovforslaget vil oprette, er ens for alle, uagtet Forslaget indbefolder den Indskrænkning, at de Folk, som ikke trænge dertil, fordi de have en Indtægt af en vis Størrelse, ikke skulde modtage Forsikringen. Dette, mente jeg, er en Bestemmelse, som der ikke vilde blive anset over; alle Medlemmer af Samfundet ere jo saa meget solidariske, saa meget interesserede i hinandens lykkelige Tilværelse, at jeg ikke havde tænkt mig, at der ikke derfor vilde blive rettet nogen Indvending enten imod Præmiens Størrelse eller imod det Forhold, at den, som er saa heldigt stillet, at han ikke har Brug for Forsikringen, heller ikke faar den udbetalt. For det første kan ingen jo vide forud, om han ikke kan komme til at trænge, og dersom han virkelig er saa heldigt stillet, mener jeg, at det er en Pligt for ham at yde Bidrag til dem, som ere mindre heldigt stillede. Jeg har derfor ment, at

den Omstændighed, at Præmien var ens for alle, ikke var nogen alvorlig Indvending mod Forslaget. — Jeg er ganske enig med den højtærede Minister og det ærede Medlem for Listet Amts 3dje Valgkreds i, at Hovedvanskeligheden ved hele Sagen er den Kontrol, som skal udøves gennem Kommunerne. Det er noget, som jeg selv fuldt ud har indset, og dersom denne Kontrolbestemmelse skulde medføre saa alvorlige Vanskeligheder, som det er bleven udviklet, er det jo nok muligt, at den vil være ødelæggende for hele Forslaget. Men jeg vil dog indtil videre ikke tro paa, at Hindringerne ere i den Grad alvorlige, at Forslaget absolut skal strande der paa. Jeg tror, at man har overdrevet Vanskelighederne noget. Opretelsen af særlige Lokaler for Kontrollen af Lovforslaget ikke forlangt, og jeg antager, at mange Steder i Landkommunerne vil man hjælpe sig paa den Maade, som jeg ogsaa tror, at det ærede Medlem for Listet Amts 3dje Valgkreds antydede, at man lader Administrationen besørge gennem Værerne; i saa Fald vil der ikke behøves andre Lokaler end dem, som allerede findes, og heller ikke særlig store Udgifter. Jeg kan heller ikke tro — men paa det Omraade kan jeg ikke vide noget aldeles bestemt, det er kun en Trossag — at man kan komme til saadanne Udgifter som 1000 Kr. pr. Kommune. Mine Formodninger i den Retning have bevæget sig til op imod 500 Kr. pr. Kommune, og jeg har ment, at dette Beløb vilde være overkommeligt, idet Kommunerne vilde mere end indvinde det igen gennem Nedgang i Udgifterne paa Fattighedsbudgettet; men heller ikke i dette Stykke er min Stilling en saadan, at jeg, selv om min Stilling som enkelt Medlem havde større Betydning, vilde holde absolut fast paa mit Forslag, som det lyder. For mig er det ikke Liv og Død, om at gøre, at Kommunerne komme til at betale disse Pengene. Jeg kunde meget godt tænke mig, at de betaltes f. Eks. af de forsikrede selv, thi hvis den Beregning, som jeg er gaaet ud fra, nogenlunde slaar til, vilde det jo kun blive nødvendigt at forhøje de 6 Ore til 7 Ore for derved at faa et Beløb af henimod 500 Kr. pr. Kommune. Man kunde jo f. Eks. udstede Mærkerne paa samme Maade som Postfrimærkerne, saaledes, at der gives en Rabat paa dem af $\frac{1}{7}$ af Mærker-